

Chagalls visie op Exodus 17: 1-7

Met jullie wil ik mijn enthousiasme voor de Joodse schilder Chagall delen. Ademloos heb ik in Nice - in het Bijbels Chagall museum - de muurgrote schilderijen over Bijbelse taferelen bekeken. Dagenlang.

Sommigen vinden dat Chagall te veel wil vertellen in een schilderij, maar ik houd ervan. Aangrijpend vind ik ook hoe hij zijn eigen levensverhaal van vervolgingen en pogroms in Rusland verweeft in het Bijbelse verhaal.

Onderstaand schilderij gaat over het water dat uit de rots van de Horeb stroomt als Mozes er met zijn staf op slaat(Exodus 17: 1-7).

Onvoorstelbaar: als volk verlost zijn uit de slavernij, door de Rietzee heen geleid zijn en dan in de woestijn (dat wel) terugverlangen naar de zekerheid van het slavenbestaan. Of herkennen wij onszelf hierin? Weten waar je aan toe bent is altijd beter dan op weg gaan met een vage belofte van God? Aankomen in het land van belofte, maar waar is dat dan? En wanneer kom je daar?

Hoe het ook zij: de mensen vinden dat zij niet genoeg water hebben. En Mozes vindt dat God verzoeken. Een stevig conflict. God laat Mozes op de rots slaan.

Kijk nu mee naar het schilderij:

- Alle aandacht gaat uit naar Mozes. Zijn gezicht is in de goudgele zonnige ruimte van God, maar het grootste deel van zijn lichaam is op aarde. Zijn staf wijst niet naar de rots, maar naar die goudgele horizon.
- We zien twee stromen. Links een blauwe waterstroom. Mensen vullen hun kruiken en spoelen hun monden. Prachtig.
- Maar er is meer te zien. Een gele stroom. Die vloeit voort uit de gouden hemel naar beneden. Een mens vangt hier wat van op in een glazen bol. Helemaal onderaan wordt een ander mens bemoedigd om in de Tora te lezen, zijn buurman juicht met opgeheven handen.
- Zou de blauwe stroom voor het materiële kunnen staan en de gele voor het besef dat er meer in het leven is dan bevrediging van je primaire behoefte? Die gele stroom als teken van God dat Hij nabij en trouw blijft?
- Ik hoor Jezus zeggen tegen de Samaritaanse vrouw: *Wie van dit water drinkt, zal telkens opnieuw dorst krijgen. Maar wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen. Het water dat Ik hem zal geven, zal in hem opborrelen als een bron van eeuwig leven (Joh. 4: 13-14).*
- Rechtsboven zie je de brandende huizen waaruit Joden moeten vluchten, bedelzak op de rug. Er is ook een ander mens te zien op de groene weide waar een engel met een sjofar de vrede brengt.

Houd vertrouwen in de toekomst, omdat God ons nabij blijft is de moraal van mijn verhaal.

Ds. Aafke Rijken

DE OPEN HOF

Wijkgemeente
ZuidWest

Protestantse Gemeente Veenendaal

